

Конкурс:
“Беларусы Латвіі. Мінулае і сучаснасць”

Намінацыя:
“Беларусы Латвіі. Цікавыя асобы”

**Маё беларуска-латышкае
шчасце.**

Зофія Іоніна
Дагдскае
беларускае
таварыства
“Вербіца”

Рыга, 2014

Маё беларуска-лытышкае шчасце

Праходзяць Дні беларускай культуры пад дэвізам «Любі Латвію, помні сваю Спадчыну». Гэты дэвіз пабудзіў задумацца: як мы, беларусы, не толькі разам з другімі народамі будзем грамадства Латвіі, але сталі паўнапраўнай часткай яго.

Я нарадзілася 10 лютага 1945 года ў Беларусі, ў вёсцы Супраненты, Гродзенскай вобласці. Пасля заканчэння Свірскай сярэдняй школы паступіла ў Вільнюскае педагагічнае вучылішча, дзе атрымала спецыяльнасць выхавальніцы дзетсада. Была накіравана ў дзетсад №75 г. Вільнюса. Тут пераканалася, што спецыяльнасць выбрала правільна. На працу кожны дзень ішла як на свята. Дзеці плацілі любоўю, іх бацькі ўзаемаразуменнем.

У Вільнюсе сустрэла прыгожага латгальскага латыша, сваю вялікую любоў. У 1968 годзе з мужам прыехалі ў Эзерніекі, куды муж быў накіраваны пасля заканчэння Вялікалукскага інстытута. Я ўладзілася ў дзетсад, чаму была вельмі рада. Прадоўжыла вучобу і ў 1976 годзе завочна закончыла Пскоўскі педагагічны інстытут.

Ускорасці пачалося будаўніцтва новага дзетсада на 90 месцаў. Кіраўнік дзетсада В. Забіняка валодала неймавернай працавітасцю і гэтага патрабавла ад працаўнікоў. Пераканаўшыся, што я гатова аддаць любімай працы ўсе сілы, валодаю метадкай, яна дазволіла поўную свабоду маім дзеянням. Дзякуючы сумеснай працы, дзетсад шматразова займаў 1-е месца ў раённым спаборніцтве і стаў узорна-паказальным. Мне было прысвоена званне «Выхавальнік метадыст». Калі з'явілася магчымасць, 0,5 стаўкі метадыста прапанавалі мне. Падрыхтоўвала педсаветы, дапамагала выхавацелям, збірала матэрыялы для метадычнага кабінета, рабіла наглядныя дапаможнікі для заняткаў, абагульняла вопыт сваёй педагагічнай працы. Многія матэрыялы былі забраны для рэспубліканскага метадычнага кабінета г. Рыгі.

Гэта наш дзетсад.

У 1991 годзе была прынята пастанова аб налажванні навучання с 6 гадоў. «Нулявы клас» быў створаны на базе дзетсада, я стала настаўніцай гэтага класа. У канцы навучальнага года адбыўся педсавет, на якім разгледжваліся пытанні навучання ў пачатковай школе. Кіраўніцтва школы прыняло рашэнне, каб я прадоўжыла працу да выпуска. Так я са сваімі вучнямі перайшла ў школу. Гэта былі самыя шчаслівыя, самыя цудоўныя 5 гадоў у маім жыцці! А вучні майго класа – самыя разумныя і прыгожыя!

1995 год. Былі тры выпускі.

1999 год

2005 год

Многа часу ўдзяляла пазакласнай выхаваўчай працы. Старалася ўлічваць інтарэсы вучняў, дапамагала раскрыць здольнасці кожнага вучня. І ўсіх іх вельмі любіла! Мая праца ў дзетсадзе і ў школе неаднаразова была адзначана граматамі.

Замужам ужо 48 гадоў. Муж – гэта мая першая і адзіная любоў. Выгадавалі траіх сыноў. Дзеці атрымалі вышэйшую адукацыю. Старэйшы сын сваю палавінку сустрэў у Беларусі ў г. Мінску. Жывуць і працуюць яны ў г. Рыга. Яшчэ адна беларуска знайшла сваё шчасце ў Латвіі. Яна працуе фінансавым дырэктарам вядомай фірмы. Малодшыя закончылі РТУ. Ёсць унучкі і ўнук. Старшая – мастак-дызайнер. Сярэдняя з братам вучацца ў латышскай школе і адначасна ў музыкальнай школе. Паспехам унук лічыць удзел у міжнародным конкурсе, дзе заняў 3 месца. (Kārļa Ferdinanda Amendas Starptautiskais mūzikas skolu stīgu instrumentu individuālo izpildītāju un ansambļu konkurss).

У дзесяць гадоў гэта сапраўды добра. Унучка спрабуе сілы як кампазітар. На конкурсе маладых піяністаў у г. Ліваны заняла 3 месца. (V Jēkaba Graubiņa Jauno pianistu konkurss).

А малодшая ўнучка спадабала народныя танцы і з задавальненнем танцуе. Ужо проруе сілы ў паэзіі: напісала тры вершы. Дзеці і ўнукі – гэта наша багацце і наша радасць.

У свабодны час захапляюся рукадзеллем, гісторыяй, паэзіяй. Пішу вершы, перакладваю з латышкага, з польскага. Вершы прыходзяць самі. Доўга не магла пабываць на радзіме – з'явіліся вершы «Супраненты», «Як стане сумна...». Бывае моцнае ўражанне ад перажытага – «Радзіма прыйшла да мяне».

У гэтых вершах пачуцці, настальгія, любоў да радзімы. Пасля артыкула ў газеце «Вымірае прыгранічча», прышоў верш пра Латгалію. Верш закончыла аптымістычна: жыве вера ў сілы працавітага латгальскага народа:

Больше б таких, кто труда не боится,
Поразмыслив, скажет себе:
Буду жить и трудиться
На латгальской земле!»

Хтосьці сказаў, што калі хочца тварыць, рабі гэта. Эмоцыям трэба даць выйсці! У апошні час вершы і артыкулы на рускай і беларускай мовах былі надрукаваны ў газеце Саюза беларусаў Латвіі «Прамень». Арганізаваны газетай дыялог культур дапамог надрукаваць пераклады на беларускую мову вершаў А. Веянса. Латышскі латгальскі паэт стаяў у вытокаў утварэння Саюза беларусаў Латвіі. Ён вельмі любіў Латгалію, якую палюбіла за доўгія гады пражывання і я. Латвія, менавіта сінявокая Латгалія – стала для мяне другой радзімай. Дзве радзімы – Беларусь, якая паіла крынічнай вадой, пеставала ў дзяцінстве і Латвія, дзе жыву больш як 46 гадоў, дзе мае дзеці і ўнукі рабілі першыя крокі! Вось чаму, вершы А. Веянса пра Латгалію перакладвала на беларускую мову. Здаецца, што ў вершах паэт выказаў і маю любоў да гэтага прыгожага края. А самыя патаемныя думкі ў час натхнення прыходзяць на роднай беларускай мове!

Многа сёння гавораць пра інтэграцыю. А мы ўжо даўно інтэгрыраваліся!

Упэўнена, што я шчаслівы чалавек. Спраўляцца з жыццёвымі праблемамі дапамагае аптымізм, сіла волі, вера, а яшчэ мая сям'я, родныя і добрыя знаёмыя. Яны заўсёды парадзяць, дапамогуць. Пра гэта я сказала ў вершы «Счастье»:

Может, кто сомневаться будет,
Но счастье мне улыбнулось,
Оттого, что хорошие люди
К жизни моей прикоснулись.

Я вельмі ўдзячна ўсім маім знаёмым. Дарэчы, большасць з іх – латгальцы:

Спасибо, что вы спешили
Беду отвратить, достичь победы,
Вы были и есть в моей жизни,
Спасибо вам всем за это.

Саюз беларусаў Латвіі

Конкурс: “Беларусы Латвіі. Мінулае і сучаснасць”

Намінацыя: “Беларусы Латвіі. Цікавыя асобы”

Катэгорыя: беларускія таварыствы

Падзяка

Зофіі Іонінай,

сябру Дагдскага беларускага таварыства «Вербіца»

за ўдзел у конкурсе з даследчай работай

“Маё беларуска-латышкае шчасце”

якая адлюстроўвае на ўласным прыкладзе
жыцця інтэграцыю ў Латвійскае грамадства.

Рыга, 15 лістапада 2014